

[Justitsministeren.]

ministers ansvar for medvirken til kongens eller andre ministres handlinger. Jeg har tidligere gjort gældende, at jeg tror, det rigtige her vil være, at man holder sig til de almindelige medvirkensregler, og jeg vil gerne understrege, at det efter mit skøn ikke indebærer en svækkelse af ansvaret.

Jeg takker i øvrigt partierne, det konservative folkeparti og venstre, fordi man har ladet den helt uantagelige bestemmelse om statsministerens subsidiære ansvar falde.

Hvor det drejer sig om det strafbares område, synes jeg heller ikke, der er næneværdige afvigelser — ej heller hvis vi vender os mod de subjektive ansvarsbetingelser, idet jeg dog har ment det rigtigt, hvad jeg også tidligere har sagt, at man her begrænse sig til forsæt og grov uagtsomhed, og jeg rejser det spørgsmål: vil det være rimeligt på dette punkt at gå videre? Jeg mener det ikke.

Jeg vil også gerne pege på, at strafferammerne stort set er de samme. Jeg mener ikke, det er nødvendigt at have en særlig strafforfaldsregel. Jeg kan heller ikke se, der her kan blive grundlag for nogen større strid, ej heller om de principielle synspunkter, hvor det drejer sig om forældelse.

Jeg vil derfor gerne give udtryk for, at jeg tror, vi under en udvalgsbehandling må kunne nå frem til et resultat, men jeg regner naturligvis med — og det kan ingen bebrejde mig — at det af mig fremsatte lovforslag bliver udgangspunktet.

K. Axel Nielsen: De to af de lovforslag, vi her behandler, var til første behandling i forrige folketingsssamling. De er nu fremsat i næsten samme skikkelse. Jeg gør dog opmærksom på de ændringer, som den højtærede justitsminister allerede har påpeget, og der kan derfor om mit partis stilling til disse lovforslag henvises til de bemærkninger, den højtærede justitsminister og mit partis ordfører, det ærede medlem hr. K. B. Andersen, dengang fremsatte. De findes, for så vidt angår venstres og de

konservatives lovforslag, i Folketingstidende 1962-63, sp. 2115-2126 og sp. 2133-2141, og, for så vidt angår de uafhængiges lovforslag, på sp. 4659-4664 og sp. 4665-4666.

Jeg deler de betæneligheder over for de to lovforslag, der dengang fandt udtryk, betæneligheder, der indgående blev konkretiseret under udvalgsbehandlingen, og som er gengivet i et bilag til udvalgets beretning, således som det nu også er omtalt af den højtærede justitsminister.

Nu foreligger der imidlertid et regeringsforslag, og der melder sig så ganske naturligt det spørgsmål, om dette lovforslag rammes af nogle af de indvendinger, der er fremsat mod de to første. Det er naturligvis ikke muligt med den begrænsede taletid, jeg har her, at gennemgå dette problem, men det er vel en af de ting, vi skal se på i det udvalg, jeg venter nedsat.

Om vi overhovedet skal have en speciel ministeransvarslov, er vel et spørgsmål, der er uddebatteret. Jeg kan dog ikke tilbageholde en bemærkning om, at det ikke er uden betænelighed at handle imod det på juridiske og administrative overvejelser hvilende råd, som regering og folketing har fået af det overvejende flertal, nemlig 12 ud af 13, i en kommission bestående af særligt sagkyndige. Når dette flertal konkluderer sine undersøgelser i, at det må anses for rigtigst ikke at søge en særlig ministeransvarlighedslov gennemført, og begrundet dette standpunkt med at påpege de forskellige ulemper, der er forbundet med gennemførelsen af en særlig ministeransvarlighedslov, så skylder vi både kommissionen og os selv at udforme bestemmelserne i en særlig ansvarslov, når en sådan alligevel søges gennemført, således at disse ulemper enten undgås eller reduceres mest muligt.

Inden jeg omtaler, hvad det er for ulemper, kommissionsflertallet mener er forbundet med gennemførelse af en særlig ministeransvarslov, vil jeg gerne gentage to ting, som allerede stærkt blev fremhævet af det ærede medlem hr. K. B. Andersen, da